

บทที่ 4

วิเคราะห์เปรียบเทียบการบังคับใช้กฎหมายอาญาเกี่ยวกับการครอบครอง สื่อลามกอนาจารเด็กของประเทศไทยและต่างประเทศ

กฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กของสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี รวมถึงกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายประเทศไทยต่างพยายามกำหนดความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็ก เพื่อคุ้มครองเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศซึ่งประเทศไทยก็ได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว แต่เนื่องจากกฎหมายที่บังคับใช้ยังไม่เพียงพอกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมในปัจจุบันจากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กของแต่ละประเทศดังกล่าว สามารถแยกวิเคราะห์และเปรียบเทียบได้ดังนี้

4.1 คำจำกัดความคำว่าเด็กในสื่อลามกอนาจารเด็ก

เนื่องจากปัจจุบันสภาพสังคมทั้งในระดับนานาชาติและในประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเทคโนโลยีมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การทำ ผิด หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็ก จึงมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตามไปด้วย ก่อให้เกิดสื่อลามกอนาจารเด็กในรูปแบบที่หลากหลายโดยมีการผลิตสื่อที่มีเด็กปรากฏอยู่ในสื่อ ซึ่งถูกนำเสนอในทางเพศมีทั้งในรูปแบบของสื่อลามกอนาจารเด็กแบบดั้งเดิมที่ไม่ต้องอาศัยเทคโนโลยีขั้นสูงมาก เช่น หนังสือลามก ภาพลามก คลิปลามก หนังสือลามก และสื่อลามกอนาจารเด็กในอินเทอร์เน็ตที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางในปัจจุบันเพราะอินเทอร์เน็ตมีการพัฒนาเทคโนโลยีและวิธีการเข้าถึงสื่อในอินเทอร์เน็ตทำได้ง่ายและรวดเร็ว ซึ่งมีการนำเสนออยู่หลากหลายรูปแบบด้วยกันเช่น เว็บไซต์ลามก เกมลามก การดาวน์โหลดคลิปลามกและภาพลามกการอ่านการ์ตูนลามก การอ่านเรื่องเล่าทางเพศในอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าสื่อเหล่านี้จะใช้เด็กจริงหรือเด็กเสมือนจริงในการนำเสนอก็ตาม แต่ในหลาย ๆ ประเทศรวมทั้งประเทศไทยกฎหมายคุ้มครองและจัดการกับผู้ครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กได้ก็ต่อเมื่อสื่อลามกอนาจารเด็กนั้นเป็นเด็กที่มีตัวตนจริง ๆ และมีการล่วงละเมิดเด็กจริง ๆ เท่านั้น ทำให้บุคคลที่มีไว้ในครอบครองซึ่งสื่อลามกอนาจารที่มีเด็กเสมือนจริงปรากฏในสื่อนั้นสามารถอ้างได้ว่าไม่มีการกระทำละเมิดไม่มีผู้เสียหาย จึงไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายเพื่อลงโทษบุคคลดังกล่าวได้ แต่ก็มีบางประเทศเช่นกันที่บัญญัติกฎหมายครอบคลุมถึงการกระทำเหล่านี้ด้วยดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3

ในประเทศไทยมีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 24) พ.ศ. 2558 (ความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็ก) ได้กำหนดบทนิยามคำว่าสื่อลามกอนาจารเด็กไว้ในมาตรา 1 (17) แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่กฎหมายของประเทศไทยนั้นเขียนไว้ไม่ชัดเจนนัก ด้วยกฎหมายไทยตีความอย่างเคร่งครัดตามหลักกฎหมายอาญา นิยามของกฎหมายนี้จึงยังคงหมายถึงการนำเด็กมาเป็นวัตถุที่ถูกกระทำในสื่อ หรือมีตัวเด็กร่วมในกิจกรรมทางเพศซึ่งจะต้องเป็นเด็กจริง ๆ เท่านั้นทำให้ไม่ครอบคลุมไปถึงสื่อลามกอนาจารเด็กบางประเภทที่ถูกสร้างขึ้นให้เสมือนเด็กจริง หรือทำให้เห็นเป็นภาพเด็กถูกกระทำทางเพศไม่ว่าด้วยวิธีการใดก็ตาม อาทิ การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สร้างเด็กเสมือนจริงหรือโปรแกรมตัดต่อภาพโดยเอาใบหน้าเด็กมาวางบนร่างเปลือยของผู้ใหญ่ หรือภาพการ์ตูนลามก หรือหนังการ์ตูนลามก เป็นต้นเมื่อดูทำยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 24) พ.ศ.2558 (ความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็ก) ระบุว่า กฎหมายนี้ต้องการที่จะคุ้มครองและปกป้องเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ แต่ปัญหาคือหากใช้คอมพิวเตอร์กราฟิกหรือแม้กระทั่งรูปวาดหรือการ์ตูนที่แม้จะไม่มีเด็กจริง ๆ ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการผลิตสื่อลามกเด็กก็ตาม แต่จะเป็นการคุ้มครองและปกป้องเด็กจากการล่วงละเมิดทางเพศได้อย่างไร เพราะหากมีการใช้เด็กจริงในการผลิตสื่อลามกพวกนี้ก็จะยอมเป็นการล่วงละเมิดทางเพศเด็กไปแล้ว

การมีสื่อประเภทนี้ไว้ในครอบครองได้โดยไม่ผิดกฎหมาย เนื่องจากกฎหมายของประเทศไทยยังไม่ได้กำหนดเป็นความผิดนั้น อาจทำให้ผู้ประกอบการหรือผู้ผลิตสื่อลามกอนาจารเด็กหรือกลุ่มผู้บริโภคสื่อลามกอนาจารเด็กใช้ช่องว่างของกฎหมายเล็งมาผลิตและบริโภคสื่อประเภทนี้มากขึ้น ซึ่งมีผลช่วยยว้ทางกามารมณ์และตอบสนองความต้องการทางเพศของกลุ่มผู้บริโภคได้เช่นเดียวกัน อีกทั้งสื่อเหล่านี้มีส่วนในการกระตุ้นความต้องการทางเพศของกลุ่มคนที่นิยมบริโภคสื่อลามกอนาจารเด็ก ซึ่งกลุ่มคนดังกล่าวย่อมต้องการให้สิ่งที่อยู่ในสื่อเกิดขึ้นกับตนในโลกแห่งความเป็นจริงและหากเขาไม่สามารถจัดการกับความต้องการดังกล่าวได้ก็อาจมีส่วนกดดันให้เขากระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรมอื่น ๆ ตามมากับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมโดยเฉพาะเด็กซึ่งอิทธิพลของสื่อลามกอนาจารเด็กนั้นจะส่งผลให้กลุ่มผู้บริโภคสื่อดังกล่าวเกิดการเรียนรู้จากสื่อและมีพฤติกรรมเลียนแบบ จนถึงขั้นลงมือกระทำความผิดซึ่งได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะเป็นเพียงสื่อลามกอนาจารเด็กที่ถูกสร้างขึ้นให้เสมือนเด็กจริงหรือทำให้เห็นภาพว่าเป็นเด็กมีกิจกรรมทางเพศ โดยไม่มีเด็กจริง ๆ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือถูกล่วงละเมิดทางเพศจากการผลิตสื่อดังกล่าวโดยตรง แต่ถือได้ว่าเป็นอาชญากรรมไว้เหยื่อที่มีผลกระทบต่อเด็กโดยอ้อมแม้เด็กผู้ได้รับความเสียหายไม่ใช่เด็กผู้ได้รับผลกระทบจากการผลิตสื่อลามกโดยตรง จึงไม่ได้ตกเป็นเหยื่อของสื่อลามกดังกล่าว แต่ก็อาจเป็นผู้เสียหายโดยอ้อมจากการถูก

ผู้บริโภคสื่อดังกล่าวลงละเมิดทางเพศ ตกเป็นผู้เสียหายในคดีความผิดทางเพศได้ อย่างไรก็ตาม สื่อลามกอนาจารเด็กที่ถูกสร้างขึ้นให้เสมือนเด็กจริงนั้น แม้เป็นอาชญากรรมปราศจากเหยื่อหรืออาชญากรรมไร้เหยื่อ แต่ท้ายที่สุดแล้วก็ส่งผลกระทบต่อเด็กทั้งโดยตรงและโดยอ้อมสามารถก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมขึ้นในสังคมได้เช่นเดียวกับสื่อที่ใช้เด็กที่มีตัวตนจริง ๆ แสดงถือเป็นพฤติกรรมอาชญากรรมที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมแต่สื่อประเภทดังกล่าวกลับไม่มีกฎหมายกำหนดบทลงโทษไว้แต่อย่างใด

ในสหรัฐอเมริกาภาพลามกอนาจารของเด็กเสมือนจริงถูกพัฒนาจนเป็นการสร้างภาพลามกที่แทบดูไม่ออกเลยว่าเป็นเด็กจริง ๆ หรือไม่ หากเป็นเช่นนี้นับว่ากฎหมายของประเทศไทยมีช่องว่างให้เสี่ยงจากการใช้เด็กจริง ๆ มาเป็นใช้คอมพิวเตอร์กราฟิกหรือแม้กระทั่งรูปวาดที่ปรากฏเป็นเด็กซึ่งไม่มีตัวตนจริง ๆ แทนในการกระตุ้นให้ผู้บริโภคประเภทนี้เกิดอารมณ์ทางเพศต่อเด็กและเสี่ยงที่เด็กจริง ๆ จะถูกล่วงละเมิดทางเพศ ทั้งนี้ในสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักรก็ยังมีบัญญัติกฎหมายครอบคลุมถึงภาพที่สร้างขึ้นหรือการตัดต่อภาพไม่ว่าจะเป็นภาพที่สร้างขึ้นโดยคอมพิวเตอร์กราฟิกหรือด้วยวิธีการอื่นที่สามารถแสดงให้เห็นเป็นรูปภาพถือว่าการสร้างภาพตัดต่อขึ้นทั้งสิ้น และมาตรการทางกฎหมายระหว่างประเทศก็ได้มีอนุสัญญาหลายฉบับตีความขยายครอบคลุมถึงเด็กที่ถูกสร้างขึ้นนี้ด้วย เช่น อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พิธีสารเลือกรับอนุสัญญาสิทธิเด็กเรื่องการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกเด็ก และตามอนุสัญญาว่าด้วยอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

จากการวิเคราะห์แล้วเห็นว่า ถึงแม้เด็กที่ปรากฏในสื่อลามกอนาจารจะไม่ใช่เด็กจริง ๆ เป็นแต่เพียงการสร้างขึ้นให้เสมือนเด็กจริง หรือทำให้เห็นเป็นภาพว่าเป็นเด็กมีกิจกรรมทางเพศ ก็ควรบัญญัติกฎหมายกำหนดให้เป็นความผิด เพราะว่าแม้ไม่มีเด็กจริง ๆ ถูกล่วงละเมิดในกระบวนการผลิตสื่อลามก แต่สื่อลามกลักษณะนี้สามารถถูกใช้ไปเป็นเครื่องมือในการล่อลวงเด็กจริง ๆ เพื่อมากระทำการล่วงละเมิดทางเพศได้ในภายหลัง หรืออาจเกิดการข่มขืนกระทำชำเราเด็กได้ หากปล่อยให้มีการผลิตภาพลามกอนาจารของเด็กเสมือนจริงออกสู่ตลาดต่อไปก็อาจจะทำให้ไม่มีการใช้เด็กจริง ๆ ในการผลิต แต่อาศัยคอมพิวเตอร์กราฟิกหรือด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม ที่ไม่จำเป็นต้องใช้เด็กที่มีตัวตนจริง ๆ ในการผลิตและอาจทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากสื่อลามกอนาจารเด็กยิ่งทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ด้วยเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าในปัจจุบันทำให้ง่ายต่อการผลิต การเผยแพร่เป็นไปอย่างกว้างขวาง รวดเร็ว จึงสะดวกในการเข้าถึงและง่ายต่อการได้มาซึ่งการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเสมือนจริงนอกจากจะเป็นที่นิยมของกลุ่มคนที่บริโภคสื่อประเภทนี้อยู่แล้ว อาจก่อให้เกิดผู้บริโภคสื่อลามกอนาจารเด็กหน้าใหม่เพิ่มขึ้นอีกก็ได้ และหากไม่มีกฎหมายรองรับเพื่อเป็นการยับยั้งควบคุมสื่อลามกประเภทนี้อาจส่งผลกระทบต่อสังคมไทยได้

ในทางตรงกันข้ามสื่อลามกอนาจารที่ถูกสร้างขึ้นให้เสมือนเด็กจริงนั้นอาจถูกมองว่าเป็นปัญหาเรื่องเกี่ยวกับการขัดต่อหลักเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ความมีสิทธิส่วนบุคคล ผู้ศึกษาเห็นว่าหลักเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น สิทธิส่วนบุคคลนั้นเป็นสิ่งสำคัญมากเช่นกัน แต่จะให้ความมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ความมีสิทธิส่วนบุคคลดังกล่าวมาสำคัญกว่าเด็กและทำร้ายเด็กซึ่งเป็นอนาคตของชาติต่อไปไม่ได้ ซึ่งความจริงนั้นสื่อลามกอนาจารเด็กในรูปแบบนี้แม้จะไม่มีเด็กตกเป็นเหยื่อในการผลิตสื่อลามกโดยตรงก็ตาม แต่ก็สามารถส่งผลกระทบต่อเด็กให้ได้รับความเสียหายในทางอ้อมจากการที่กลุ่มผู้บริโภคสื่อดังกล่าวได้เสพสื่อทำให้เกิดความยุ่งยากมารมณณ์และเกิดพฤติกรรมเลียนแบบล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กผู้เสียหายได้เช่นกันด้วยเหตุนี้ นิยามคำว่าสื่อลามกอนาจารเด็กจึงไม่สามารถที่จะคำนึงถึงแต่เฉพาะเด็กที่เป็นมนุษย์เท่านั้นแต่ต้องขยายไปถึงเด็กที่ไม่ใช่มนุษย์ด้วย จำเป็นต้องเพิ่มขอบเขตในการตีความกฎหมายให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้นการกำหนดนิยามของคำว่าสื่อลามกอนาจารเด็กให้ครอบคลุมถึงสื่อดังกล่าว จึงมีความสำคัญอย่างมากต่อการคุ้มครองเด็กมิให้ถูกล่วงละเมิดทางเพศ เนื่องจากนิยามจะเป็นตัวกำหนดขอบเขตสื่อที่จะควบคุม ทำให้ผู้ปฏิบัติงานทราบขอบเขตการทำงานของตน และทำให้ประชาชนทราบว่าการกระทำเช่นใดจึงจะถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมาย

ดังนั้น เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถจัดการปัญหาอันมีสาเหตุมาจากการมีไว้ในครอบครองซึ่งสื่อลามกดังกล่าว จึงควรมีการกำหนดให้ชัดเจนว่าทบัญญัตินี้มีความประสงค์จะควบคุมสื่อลามกประเภทเด็กเสมือนจริงด้วย โดยพิจารณาแบบอย่างจากกฎหมายของต่างประเทศซึ่งเห็นว่าควรจะนำแบบอย่างจากบทบัญญัติของกฎหมายกลางของสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักรซึ่งมีกฎหมายกำหนดนิยามสื่อลามกอนาจารเด็กครอบคลุมไปถึงสื่อลามกเด็กเสมือนจริงมาพิจารณา เพื่อปรับใช้กับประเทศไทยและทำให้ผู้ที่ใช้กฎหมายสามารถตีความให้เหมาะสมสอดคล้องกับความเจริญก้าวหน้าของสื่อได้ด้วย ดังนั้น นิยามสื่อลามกอนาจารเด็กจึงควรครอบคลุมไปถึงสื่อลามกอนาจารเด็กประเภทที่ถูกสร้างขึ้นให้เสมือนเด็กจริง หรือทำให้เห็นเป็นภาพเด็กที่ถูกกระทำทางเพศไม่ว่าด้วยวิธีการใดก็ตามเพราะว่าสื่อลามกอนาจารเด็กไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใดก็ตาม ถือเป็นการละเมิดต่อสิทธิเด็กทั้งสิ้น การนำคำนิยามของสื่อลามกอนาจารเด็กตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พิธีสารเลือกรับอนุสัญญาสิทธิเด็ก เรื่องการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกเด็ก และตามอนุสัญญาว่าด้วยอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์กฎหมายของสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักรมาเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับนิยามสื่อลามกอนาจารเด็กของประเทศไทย ก็เพื่อให้มีความครอบคลุมและเกิดประโยชน์ในการบังคับใช้และสอดคล้องกับกฎหมายใน

ระดับสากลอันเป็นกฎหมายที่จะคุ้มครองและปกป้องเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4.2 ความรับผิดชอบทางอาญาในกรณีที่เด็กเป็นผู้ผลิตและครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กอันได้มาจากความยินยอมของเด็กด้วยตนเอง

เด็กในปัจจุบันเจริญเติบโตมาในสังคมที่เต็มไปด้วยความไม่ปลอดภัยรอบด้าน เพราะความเปลี่ยนแปลงทางสังคม การพัฒนาทางเทคโนโลยีส่งผลให้การดำรงชีวิตและค่านิยมของเด็กในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เนื่องจากสังคมไทยเป็นประเทศที่เปิดรับค่านิยมต่างประเทศ เด็กจึงมีการเลียนแบบหรือนำค่านิยมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นส่วนดีและไม่ดีมาปฏิบัติตามจนเกิดความเข้าใจผิดว่าค่านิยมบางอย่างนั้นเป็นสิ่งที่กระทำได้ ซึ่งจริง ๆ แล้วอาจจะไม่เหมาะสมกับสังคมไทยนัก จึงทำให้ศีลธรรมและขนบธรรมเนียมอันดีงามของประเทศไทยที่เด็กควรนำมาปฏิบัติก็ถูกละเลยไปด้วยเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าทำให้สื่อลามกต่าง ๆ แพร่หลายไปในสังคมได้อย่างกว้างขวาง และเด็กในยุค 4.0 ก็คุ้นเคยและใช้ชีวิตอยู่กับอินเทอร์เน็ต ทำให้เด็กสามารถเข้าถึงสื่อลามกได้ง่าย ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้จากสื่อดังกล่าวและมีพฤติกรรมเลียนแบบซึ่งจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันเด็กมีเพศสัมพันธ์กันก่อนวัยอันควร เกิดความอยากรู้อยากลองสิ่งแปลกใหม่ จึงมักมีข่าวภาพหลุด คลิปหลุดปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยครั้งถึงพฤติกรรมการนำเทคโนโลยีมาใช้เช่น โทรศัพท์เคลื่อนที่ กล้องถ่ายวิดีโอในการบันทึกภาพของตนเองเก็บไว้ดูเอง ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายภาพ ถ่ายคลิปการร่วมกิจกรรมทางเพศหรือภาพเปลือยก็ตาม จึงเป็นปัญหาว่าการที่เด็กกระทำการดังกล่าวจะเป็นความผิดหรือไม่ เพียงใด

กฎหมายของประเทศไทยนั้น แม้ว่าจะอนุญาตให้เด็กอายุ 17 ปี บรรลุนิติภาวะโดยการแต่งงานได้ก็ตาม แต่ตามกฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน เพียงพวกเขาถ่ายเก็บไว้ดูเองก็ยังคงเป็นความผิดโดยอัตโนมัติ กล่าวคือ ในกรณีเด็กอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี ทำการผลิตสื่อลามกอนาจารอันได้มาจากความยินยอมของเด็กด้วยตนเองนั้นเอง และครอบครองไว้เพื่อใช้เป็นการส่วนตัวมิใช่การเผยแพร่หรือหาประโยชน์อื่นแต่อย่างใด ถือเป็นความผิด ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเด็กด้วยตนเองที่มีอายุเกินสิบห้าปีถึงสิบแปดปีโดยได้รับความยินยอมจากเด็กแล้วไม่เป็นความผิดตามมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญาแต่ตามมาตรา 287/1 หากเด็กนั้นครอบครองสื่อลามกอนาจาร อันได้มาจากการกระทำชำเราระหว่างเด็กด้วยกันซึ่งอยู่ในช่วงอายุดังกล่าว และได้รับความยินยอมจากเด็กที่ปรากฏในสื่ออื่นนั้น กลับมีความผิดต้องได้รับโทษ ซึ่งเท่ากับว่าการได้รับความยินยอมจากเด็กสามารถเป็นเหตุให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิดฐานกระทำชำเรา ซึ่งเป็นความผิดร้ายแรงได้แต่ไม่อาจเป็นเหตุให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กตามมาตรา 287/1

จากการศึกษาวิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในกรณีเด็กที่อายุต่ำกว่าสิบห้าปีแม้ต่างยินยอมกระทำซ้ำเรากัน กฎหมายประเทศไทยได้กำหนดให้ต่างฝ่ายต่างต้องรับผิดชอบ แต่หากเด็กซึ่งมีอายุเกินกว่าสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีต่างยินยอมกระทำซ้ำเรากัน กฎหมายประเทศไทยไม่ถือว่าเป็นความผิดฐานกระทำซ้ำเรากัน ตามมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่กรณีเด็กซึ่งมีอายุเกินกว่าสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีต่างยินยอมกระทำซ้ำเรากันนี้ หากได้ถ่ายคลิปหรือถ่ายภาพขณะกระทำซ้ำเรากันเอาไว้ตัวเองกลับต้องเป็นผู้กระทำความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็ก แม้เพียงครอบครองไว้เป็นการส่วนตัวไม่ได้เผยแพร่หรือนำไปหาประโยชน์อื่นใด แม้สื่อลามกอนาจารเด็กนั้นหากถูกบันทึกจัดเก็บไว้ หรือทำซ้ำ สื่อเหล่านี้ก็สามารถอยู่ได้ตลอดไปก็ตาม แต่หากผู้ผลิตสื่อของตนเองเก็บไว้ไม่ได้เผยแพร่ให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น จึงไม่น่าจะส่งผลกระทบต่อผู้อื่นหรือสังคม ก็เป็นเช่นเดียวกับกรณีที่ผู้ใหญ่มีสื่อลามกผู้ใหญ่ด้วยกันไว้ในความครอบครองเพื่อใช้ประโยชน์ส่วนตัว โดยมีได้เผยแพร่ต่อสาธารณะหรือหาประโยชน์อื่นใด อันใดก็อันนั้นแต่จะแตกต่างจากการที่ผู้ใหญ่ครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กไว้เพื่อแสวงหาประโยชน์ในทางเพศสำหรับตนเอง ซึ่งส่งผลกระทบต่อเด็กและสังคม เพราะนอกจากจะเป็นผู้บริโภคสื่อลามกอนาจารเด็กที่อาจมีพฤติกรรมเลียนแบบจนถึงขั้นล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กแล้ว ยังเป็นการสนับสนุนให้มีการผลิตสื่อประเภทดังกล่าวด้วยกรณีเด็กผลิตสื่อดังกล่าวเก็บไว้เพื่อไว้ใช้ส่วนตัวเท่านั้นจึงแตกต่างกัน

การครอบครองสื่อลามกอนาจารที่เด็กด้วยกันยินยอมถ่ายเก็บไว้เป็นการส่วนตัว เมื่อเปรียบเทียบกับกรณียินยอมกระทำซ้ำเรากันแล้ว การกระทำซ้ำเรากันเสียอีกที่มีความร้ายแรงยิ่งกว่าเนื่องจากได้กระทำล่วงล้ำในทางเพศซึ่งถือว่าได้รับความเสียหายโดยตรงเมื่อได้พิจารณาถึงสภาพและความหนักเบาของการกระทำ ลักษณะความร้ายแรงทางศีลธรรม และผลกระทบต่อสังคมสำหรับความผิดทั้งสองฐานแล้ว เห็นได้ว่าความเสียหายจากการกระทำและผลกระทบต่อสังคม อันเกิดจากการกระทำผิดนั้นมีระดับความร้ายแรงต่างกัน เมื่อความยินยอมเป็นเหตุให้ยกเว้นความผิดฐานที่เด็กอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีกระทำซ้ำเรากันอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีตามมาตรา 277 แต่กลับมีความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจาร อันได้มาจากการยินยอมกระทำซ้ำเราระหว่างเด็กด้วยกันซึ่งอยู่ในช่วงอายุดังกล่าว จึงเป็นการลงโทษที่ไม่มีความเหมาะสมกับระดับความร้ายแรงของกระทำ และไม่สอดคล้องกับหลักความได้สัดส่วนอีกทั้งการกระทำของเด็กดังกล่าวอยู่ในช่วงอายุเดียวกัน เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีการพัฒนาทางด้านจริยธรรมในตัวเด็ก ซึ่งมีอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีนั้น ถือเป็นช่วงอายุที่มีศีลธรรมรู้จักขนบธรรมเนียมประเพณี รู้ว่าสิ่งใดควรปฏิบัติมากกว่าเด็กในช่วงอื่น ๆ

ดังนั้น เมื่อความยินยอมเป็นเหตุให้ยกเว้นความผิดฐานที่เด็กอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีกระทำชำเราเด็กอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี ตามมาตรา 277 เห็นว่าควรให้ความยินยอมเป็นเหตุให้ยกเว้นความผิดสำหรับในกรณีเด็กอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี ครอบครองสื่อลามกอนาจารอันได้มาจากการกระทำชำเราระหว่างเด็กด้วยกันและได้รับความยินยอมของเด็กที่ปรากฏในสื่อด้วยกันนั่นเอง ซึ่งครอบครองไว้เพื่อใช้เป็นการส่วนตัว มิใช่การเผยแพร่หรือหาประโยชน์อื่นใด เพราะไม่ว่าจะเป็นสื่อลามกอนาจารเด็กหรือสื่อลามกอนาจารผู้ใหญ่ หากมีการนำสื่อลามกไปเผยแพร่เป็นการทั่วไปในอินเทอร์เน็ต ย่อมเป็นความผิดตามมาตรา 14 (4) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งห้ามนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

จะเห็นได้ว่าสื่อลามกอนาจารนั้น หากใช้อย่างถูกต้อง ถือเป็นหนทางหนึ่งที่มนุษย์เลือกใช้ ในการกระตุ้นหรือบำบัดอารมณ์ทางเพศ เพราะอารมณ์ทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ แต่หากจะควบคุมไม่ให้มีสื่อลามกอนาจารเสียเลย ก็จะกลายเป็นการจำกัดเสรีภาพในเรื่องทางเพศอันเป็นเรื่องส่วนตัวโดยแท่งานที่เด็กอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี ทำการผลิตสื่อลามกอนาจารอันได้มาจากการยินยอมของเด็กด้วยกันนั่นเอง และครอบครองไว้เพื่อใช้เป็นการส่วนตัว มิใช่การเผยแพร่หรือหาประโยชน์อื่นใดนั้น เป็นการแสดงออกทางเพศซึ่งสามารถกระทำได้ เมื่อพิจารณาตามแนวคิดแบบเสรีนิยม ซึ่งมีความเห็นในเรื่องการแสดงออกทางเพศเอาไว้ว่าโดยพื้นฐานของมนุษย์มีความเป็นปัจเจกชน มีเสรีภาพในการกระทำต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิทธิที่มีมาแต่เกิดเป็นสิทธิตามธรรมชาติ การกระทำเกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นเรื่องส่วนตัว จึงไม่ใช่สิ่งที่จะมีผลให้เกิดอันตรายต่อสังคม การแสดงความพึงพอใจทางเพศแก่กันของผู้รักหรือความพึงพอใจในการกระทำใด ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศจึงไม่ใช่เรื่องเสียหาย และเสรีภาพในการแสดงออกทางเพศยังคงมีต่อไปจนกว่าจะเห็นว่าแสดงออกนั้นเป็นอันตรายต่อร่างกาย จิตใจของบุคคลหรือผู้รับรู้ ด้วยเหตุนี้การครอบครองสื่อลามกอนาจารอันได้มาจากการยินยอมของเด็กด้วยกัน ซึ่งมีไว้เพื่อใช้เป็นการส่วนตัวดังกล่าว จึงสอดคล้องกับแนวคิดเสรีนิยม ที่เห็นว่าแสดงออกทางเพศนั้นหากมีการควบคุมไว้เป็นเรื่องส่วนตัว โดยมิได้เผยแพร่ให้กระทบต่อสังคมการครอบครองสื่อลามกดังกล่าวเพียงเพื่อประโยชน์ส่วนตัว จึงไม่น่าจะทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่นและสังคม อันจะทำให้เกิดอาชญากรรมที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยได้

จากการศึกษากฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีพบว่าได้มีบทบัญญัติยกเว้นความผิดในลักษณะดังกล่าวต่อสื่อลามกอนาจารของเยาวชน แต่ภายใต้เงื่อนไขว่ามีไว้เพื่อเป็นการส่วนตัว มิใช่การเผยแพร่หรือหาประโยชน์และในสหราชอาณาจักรเด็กอายุสิบหกปี สามารถ

แต่งงานอยู่กินกันแบบสามีภรรยากันได้กฎหมายของสหราชอาณาจักรจึงบัญญัติข้อยกเว้นไว้ว่า กรณีที่เด็กอายุสิบหกถึงสิบเจ็ดปี แต่เป็นสามีภรรยา ต่อให้มีภาพถ่ายทางเพศโดยไม่มีเจตนาจะ ประสงค์เผยแพร่ (ถ่ายเก็บไว้ดูเอง) ไม่ผิดกฎหมาย ขณะที่กฎหมายของสหรัฐอเมริกาอ้างถือว่าผิด กฎหมายอยู่ เห็นว่ากฎหมายของประเทศไทยควรบัญญัติข้อยกเว้นดังกล่าวเพื่อความเหมาะสมใน การลงโทษตามระดับความร้ายแรงของความผิด เมื่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเด็กด้วยกันเองซึ่งมี อายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี โดยได้รับความยินยอมจากเด็กแล้วไม่เป็นการผิดตามมาตรา 277 เพราะฉะนั้นเมื่อเด็กด้วยกันต่างยินยอมให้ผลิตสื่อดังกล่าวและครอบครองไว้เพื่อใช้ในการ ส่วนตัว มิได้ทำการเผยแพร่หรือหาประโยชน์อื่นใด จึงสมควรยกเว้นความผิดตามมาตรา 287/1 ด้วย เพื่อความสอดคล้องกันของทั้งสองมาตราดังกล่าว

4.3 การยกเว้นความผิดสำหรับการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กของเจ้าหน้าที่

สื่อลามกอนาจารเด็กที่ถูกผลิตขึ้นมาโดยมีการล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่มีตัวตนจริง ๆ หรือ เป็นเด็กเสมือนจริงก็ตาม ล้วนเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอาชญากรรมทางเพศต่อเด็ก ดังนั้น ผู้ที่มี ภาพหรือสื่อดังกล่าวอยู่ในความครอบครอง ก็เท่ากับว่ามีส่วนช่วยสนับสนุนให้มีการล่วงละเมิดทาง เพศเด็กไปด้วย ดังนั้น ผู้ที่สามารถมีสื่อลามกอนาจารเด็กไว้ในครอบครองจึงควรเป็นเด็กผู้เป็น เจ้าของสื่อชิ้นนั้นซึ่งเป็นที่เด็กต่างยินยอมให้ผลิตสื่อชิ้นนั้นขึ้นเพื่อประสงค์จะเก็บภาพของตนไว้ดูเอง โดยไม่ได้เผยแพร่หรือหาประโยชน์ให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นและ ควรให้ผู้ที่มีอำนาจทางกฎหมายซึ่งใช้เพื่อการดำเนินคดี สามารถครอบครองสื่อดังกล่าวได้โดยไม่ ผิดกฎหมายเนื่องจากในการดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กนั้น เจ้าหน้าที่ จำเป็นต้องใช้สื่อลามกดังกล่าวเพื่อวัตถุประสงค์ในการตรวจจับหรือสืบสวนอาชญากรรมหรือเพื่อ วัตถุประสงค์ในการดำเนินคดีอาญา ซึ่งในบางครั้งเจ้าหน้าที่ต้องแฝงตัวเพื่อสืบราชการลับ จำเป็นต้อง เข้าไปเป็นสมาชิกในเว็บไซต์ลามกหรือในแหล่งสื่อลามกอื่น ๆ อาจมีความจำเป็นจะต้องเข้าไป กระทำเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิด เทียบเคียงกับการที่เจ้าหน้าที่ล่อซื้อยาเสพติดนั่นเองในบางครั้ง เจ้าหน้าที่เหล่านี้ นอกจากจะต้องมีสื่อดังกล่าวไว้ในครอบครองแล้ว อาจจะต้องแฝงตัวเป็นผู้ผลิต ผู้ค้า หรือผู้ถูกถ่ายภาพลามกเสียเอง เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีและการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กฎหมายปัจจุบันของประเทศไทยยังไม่มีกำหนดข้อยกเว้นบางประการสำหรับผู้ครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กตามมาตรา 287/1 เช่น การครอบครองเพื่อประโยชน์ในการ ปฏิบัติหน้าที่ราชการอันชอบด้วยกฎหมายหรือปฏิบัติการตามวิชาชีพ ไม่ว่าจะเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ที่ ต้องทำงานด้านที่ต้องเกี่ยวข้องกับเด็กและสิทธิเด็ก หรือการที่ตำรวจมีไว้ในความครอบครองเพื่อ

สืบสวนสอบสวน หรือใช้ในการดำเนินคดีตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งกฎหมายยังไม่ได้มี บทบัญญัติคุ้มครองในกรณีดังกล่าวให้ชัดเจนหากบุคคลเหล่านี้มีสื่อลามกอนาจารเด็กไว้ในครอบครองอาจทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติหรือการดำเนินคดีแก่บุคคลดังกล่าวได้จึงสมควรพิจารณาให้มีการกำหนดบทบัญญัติข้อยกเว้นความผิดสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเพื่อคุ้มครองการทำงานของเจ้าหน้าที่

จากการศึกษาบทบัญญัติที่กำหนดความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กในแต่ละประเทศพบว่า กฎหมายของสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้กำหนดข้อยกเว้นสำหรับความรับผิดชอบหรือข้อต่อสู้ของจำเลยเอาไว้ ซึ่งกล่าวได้ดังนี้

กฎหมายกลางของสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดข้อต่อสู้ของจำเลยไว้ทั้ง 3 มาตรา โดยมาตรา 2252 มาตรา 2252A และมาตรา 1466A ได้กำหนดข้อต่อสู้ของจำเลยไปในแนวทางเดียวกันว่า ในกรณีของการครอบครองโดยส่วนตัวนั้น จำเลยอาจยกข้อต่อสู้ว่าจำเลยครอบครองสื่อดังกล่าวไว้ น้อยกว่า 3 รูป และด้วยความสุจริตจำเลยไม่ได้เก็บรักษาสื่อดังกล่าวไว้หรือยอมให้บุคคลใด นอกจากเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายเข้าถึงรูปหรือสำเนาเพื่อทำลายรูปนั้นหรือรายงานเกี่ยวกับสิ่งนั้น ให้กับเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายและให้เจ้าหน้าที่เข้าถึงรูปนั้น ได้โดยทันทีขึ้นมาต่อสู้ในคำให้การได้ ด้วย โดยในมาตรา 2252A นั้น ได้กำหนดข้อต่อสู้ของจำเลยเพิ่มเติมว่าจำเลยอาจยกข้อต่อสู้ว่าสื่อลามกอนาจารตามที่ถูกกล่าวหา นั้น ได้ถูกสร้างมาโดยผู้ใหญ่เป็นผู้แสดงหรือสื่อลามกอนาจารเด็กที่ถูกกล่าวหา นั้น ไม่ได้ใช้เด็กเป็นผู้แสดง แต่ข้อต่อสู้ว่าสื่อลามกอนาจารเด็กนั้น ไม่ใช่เด็กเป็นผู้แสดง นั้น ไม่สามารถยกขึ้นกล่าวอ้างได้ถ้าสื่อลามกอนาจารเด็กนั้นมีลักษณะถูกสร้างปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลง จนอาจเข้าใจได้ว่ามีเด็กถูกใช้ในการกระทำทางเพศซึ่งเป็นที่เข้าใจได้ว่าการที่สื่อลามกอนาจารเด็กอยู่ในความครอบครองของเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่ตามกฎหมาย ได้รับการยกเว้นให้ ไม่เป็นความผิด

ในสหราชอาณาจักร ได้มีข้อยกเว้นสำหรับการดำเนินคดีทางอาญาและการสืบสวนไว้ ดังนี้

(1) ในการดำเนินคดีในข้อหากระทำความผิดตามมาตรา 1 (1) (ก) ในการทำภาพอนาจารหรือภาพปลอมของเด็ก จำเลยไม่มีความผิดในการกระทำผิดหากพิสูจน์ได้ว่า

(ก) จำเป็นต้องใช้ภาพหรือภาพถ่ายปลอมเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกัน ตรวจจับหรือสืบสวนอาชญากรรม หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินคดีอาญา

(ข) ในช่วงที่มีการกระทำความผิดได้เป็นสมาชิกของหน่วยรักษาความปลอดภัย (หรือหน่วยสืบราชการลับ) และจำเป็นที่จะต้องทำรูปถ่ายหรือถ่ายรูปเพื่อทำหน้าที่ใด ๆ หรือ

(ค) ในช่วงที่มีการกระทำความผิดเขาเป็นสมาชิกของ GCHQ และจำเป็นต้องให้เขาถ่ายภาพหรือถ่ายรูปปลอมเพื่อใช้เป็นฟังก์ชันใด ๆ ของ GCHQ

(2) ในส่วนนี้ “GCHQ” มีความหมายเช่นเดียวกับใน Intelligence Services Act 1994 และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีก็ได้กำหนดข้อยกเว้นดังกล่าวไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 184B (5) บัญญัติกฎหมายว่าไม่ใช่บังคับแก่การกระทำที่เป็นการเฉพาะเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือวิชาชีพอย่างถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น

จะเห็นได้ว่าข้อยกเว้นตามกฎหมายของแต่ละประเทศ มีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกันอยู่บ้าง ผู้ศึกษาเห็นว่าควรมีการกำหนดข้อยกเว้นของการกระทำความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเนื่องจากบุคคลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่นั้นจำเป็นต้องครอบครองเพื่อใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย เช่น เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งการเอาผิดแก่บุคคลดังกล่าวย่อมขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมาย ทั้งยังเป็นอุปสรรคในการปฏิบัติงาน ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติหรือการดำเนินคดีแก่บุคคลดังกล่าวได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำเนินกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมาย ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับบทบัญญัติในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งได้กำหนดให้บทบัญญัติที่กำหนดความผิดอาญาเกี่ยวกับการครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามกอนาจารที่เกี่ยวข้องกับเด็กหรือเยาวชนนั้น ไม่นำมาใช้บังคับกับการกระทำของพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายอื่นแต่ข้อยกเว้นของการกระทำความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ยังไม่อาจบังคับได้กับการเข้าปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกอนาจารในรูปแบบอื่น ๆ อีกทั้งยังสอดคล้องกับบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามสิ่งชั่วร้าย พ.ศ.....ซึ่งได้กำหนดให้บทบัญญัติที่กำหนดความผิดอาญาเกี่ยวกับการมีไว้ในครอบครองซึ่งสิ่งชั่วร้าย พ.ศ. โดยมิเด็กหรือมีลักษณะที่ทำให้เข้าใจได้ว่ามีเด็กเป็นตัวแสดงปรากฏอยู่ในสิ่งชั่วร้าย พ.ศ. ในลักษณะที่เป็นผู้กระทำหรือถูกกระทำตามกรณีต่าง ๆ นั้น ไม่นำมาบังคับใช้กับการกระทำที่เป็นไปเพื่อการศึกษาการแพทย์หรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์รวมถึงการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

กรณีการเก็บไว้เพื่อเป็นหลักฐานให้ตำรวจจับกุมคนที่ส่งมา หรือเจ้าพนักงานไปล่อซื้อไปเพื่อมาขายผลไปจับกุมอีกแห่งหนึ่ง หรือมีไว้เพื่อเป็นของกลางในคดี แม้เจ้าหน้าที่ที่ต้องเกี่ยวข้องกับครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กดังกล่าว จะไม่ได้ครอบครองไว้ด้วยเหตุจงใจเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางเพศสำหรับตนเองหรือผู้อื่นก็ตาม แต่หากถูกดำเนินคดีในข้อหาครอบครองสื่อดังกล่าว ไม่ว่าจะเพราะการถูกกลั่นแกล้ง หรือกรณีไม่มีพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความ

สุจริตในการครอบครองเพราะมีเหตุสุดวิสัยในขณะที่ปฏิบัติงานจะเห็นได้ว่า แม้ผู้กระทำการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็ก ไม่ว่าจะครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก็ตาม เมื่อเข้ามาอยู่ในกระบวนการที่ต้องพิสูจน์ความผิดแล้ว ย่อมสร้างอุปสรรคในทางปฏิบัติให้แก่เจ้าหน้าที่ และสร้างความกังวลในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่ต้องเกี่ยวข้องกับสื่อดังกล่าว ซึ่งต้องมีความเสี่ยงในการถูกดำเนินคดี หากไม่มีบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองเจ้าหน้าที่ให้ชัดเจน อาจส่งผลกระทบต่อการดำเนินกระบวนการยุติธรรมตามกฎหมายทั้งนี้ เพื่อให้การพัฒนาและปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กของประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้ และมีความสมบูรณ์ครบถ้วนมากยิ่งขึ้นจึงควรกำหนดให้ชัดเจนว่าบทบัญญัติที่กำหนดความผิดอาญาแก่การครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กนั้นไม่ให้นำมาใช้บังคับกับเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด